

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De paralytico summisso per tegulas in conspectum Domini; & de
primo vitæ purgativæ gradu, quo impedimenta perfectionis quantocys
perfringuntur. Quo longiùs differes, difficultatem longiùs ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

præsentem ac divinas ejus perfectiones contemplantur, nihil nisi de eo cogitant & loquuntur, simulque alios ad ejus cultum, & prædicandam gloriam provocant & hortantur. Quæ omnia eodem ordine, ex illa deducuntur historia, binis pro unaquaque Perfectionis viâ, propositis veritatibus.

FERIA SECUNDA.

DE PARALYTICO SUMMISSO PER TEGULAS, IN CONSPECTUM DOMINI JESU.

ET

DE PRIMO VIÆ PURGATIVÆ GRADU, QVO IMPE- DIMENTA PERFECTIONIS QUANTOCIUS PERFRINGUNTUR.

Ecce viri portantes in lecto hominem, qui erat paralyticus, & quærebant eum inferre, & ponere ante eum. Et non invenientes qua parte illum inferrent præ turba, ascenderunt supra tectum, & per tegulas summisserunt eum cum lecto in medium ante Iesum.

Luc. 5.

VERITAS PRACTICA.

Quò longius differs, difficultatem difficilius tolles,

RATIO EST, Quia quo major est repugnantia voluntatis & minor Gratia, eò difficilius difficultas tollitur.

Sed quò longius differs, major est repugnantia voluntatis, & minor Gratia.

Ergo & difficultatem difficilius tolles, ac proinde perfringendum quamocius quidquid obstat.

I. PUNCTUM.

TANTA erat miraculorum Christi Domini fama, tantus divinæ illius conversationis splendor, tale animorum erga ipsum studium, tam multus denique populi undique confluentis concursus, ut vix pateret ad eum liber accessus, O qualis tam felicitas sæculi! Sed quid faciet Paralyticus, qui se lecto movere non potest? Rogare quidem poterit, qui se portent, & inferant ante eum: sed illi ipsi viri, qui hoc pietatis officium suscipient, quâ tandem parte illum offerent, cum o-

mnes sint interclusi aditus? At vide quàm ingeniosa sit Charitas; *Ascenderunt*, inquit Evangelista, *supra tectum, & per tegulas summisserunt eum cum lecto in medium, ante Iesum.* Quale spectaculum! quàm pium! quàm salubre! quàm ipsi Domino gratum & jucundum! sic oporteret vel aliis esse auxilio, vel aliorum implorare opem ad faciliorem accessum erga Dominum promerendum. *Primum omnium quod antè diximus*, ait hic S. Augustinus, *unusquisque* L. 5. in 8. *ager peccata precatores salutis debet adhibere, per quos vite nostræ compago resoluta ætuumque nostrorum clauda vestigia, verbi cœlestis remedio reformetur.* Sint igitur aliqui monitores mentis, qui animum hominis, quamvis exteriori corporis debilitate torpentem ad superiora erigant, quorum rursus adminiculis & attollere, & humiliare se possit, ut facilius ante Iesum locetur, dominico videri dignus aspectu.

Hæc ille totidem verbis, quæ valde confirmant veritates proximè superioris hebdomadæ. Verùm ad propositam modò materiam ut affigamus animum, vide quàm admiranda Christi Domini sapientia, qui nobis progressum quendam totius perfectionis acquirendæ, in hoc uno sanati paralytici opere subiecit. Admirare quàm aptè

apertè illud quod primò narratur de referato aditu per sublatis regulas, repræsentet studiosis suæ salutis & perfectionis, difficultates omnes, quæ initio multæ occurrunt, & ab inchoando retardant, statim ut occurrunt, esse abrumpendas; Quia scilicet quò longius differes, eò difficultatem difficilius tolles. Augebitur enim repugnantia voluntatis, & imminuetur Gratia, quæ duæ sunt difficultatum omnium tam apertæ causæ, ut quo major erit repugnantia voluntatis, & minor gratia, eò difficilius difficultas tollatur.

Hoc primò universim esset probandum, nisi satis ipso pateret sensu; unde nam etenim major sentitur difficultas ab uno, quàm ab alio, in quibusdam asperis aut abjectis operibus suscipiendis, nisi quia magis repugnat illius indoles, aut concupiscentia, quæ voluntatem ad se alliciens, eam etiam reluctantem & repugnantem facit? Ament illi ex æquo quod proponitur, quantumcunque sit in se asperum: Nihil tum erit difficile volentibus & amantibus: *Anima saturata*, inquit Sapiens, *calcavit favum, & anima esuriens etiam amarum pro dulci sumet.*

Quod sit tamen illius animus, qui majorem in aliqua difficultatem & repugnantiam sentit, abundantiori gratiâ repletur, quàm iste alius cui res minus apparet difficilis, fortè ille tum fortius & constantius difficultatem omnem abforberet, & cum Davide diceret, *In Deo meo transgrediar murum: & viam mandatorum tuorum cucurricum dilatasti cor meum.*

At verò si è contra, debilitato magis difficultatibus animo divinum etiam imminueretur auxilium, nonne tum difficultates viderentur auctæ? Nonne tum pondus ponderi additum? nonne tum ille inelamaret, *quare oblitus es mei, dum affligit me inimicus, dum confringuntur ossa mea?* O verè deplorandam illorum miseriam, de quibus etiam dicitur, *Et humiliatum est in laboribus cor eorum: informati sunt, nec fuit qui adjuvaret.*

II. PUNCTUM.

SED quò longius differes, major erit repugnantia voluntatis, & minor gratia.

Crescit enim semper concupiscentia, unde est repugnantia voluntatis, *quasi ignis exardescit*, inquit Ecclesiasticus: *Et ille est ignis qui nunquam dicit, sufficit. Ignis est usque ad perdis-*

tionem devorans, & omnia eradicans genimina. Illa est olla succensa quæ semper magis ac magis succenditur: & cui virga vigilans imminet propius. Cancer est qui nunquam sistit, sed serpendo depascitur sævius quamcunque animi partem invaserit. O quantà, quàm robusta, quàm efficaci tum opus esset gratiâ!

Et verò, adeo non datur tam robusta & potens, quin pot' us dilatione repudiata, & offensa Gratia decrescit in dies crescente concupiscentiâ, & tantò minus datur auxilii, quantò magis esset optanduro. *Va qui spernis, nonne & ipse sperneris?* Morata sponsa pulsanti aperire sponso, *surrexit postea ut aperiret, at ille declinaverat atque transierat; quæ sivit & non invenit illum. Vocavit & non respondit ei: quin etiam denudata est à custodibus, percussa est & vulnerata.* O damnosam dilationem, *Auferite ab illo manam*, inquit Dominus gratiæ, *quia omni habenti dabitur, & abundabit: ab eo autem qui non habet, & quod habet, auferetur ab eo.* AD HVC modicum lumen in vobis est, *ambulate dum lucem habetis, ut non vos tenebra comprehendant, & qui ambulat in tenebris, nescit quo vadat.* Nonne hoc est ipso lumine clarius ad rem exprimendam?

III. PUNCTUM.

QUO longius ergo differes, difficultatem difficilius tolles, & ne quidem fortè unquam tolles, atque in eodem imperfectionis statu permanebis. Quin etiam deterius rues, propter allatas causas crescentis concupiscentiæ, & decrescantis gratiæ. *Angustia super veniente requirunt pacem, & non erit*, inquit Propheta, *conturbatio super conturbationem veniet, & auditus super auditum*, id est, denunciatio mali super malum. Unde apertè patet meram esse illusionem, & fallaciam mentis perniciosissimam, in incæptis deterreri difficultate, ac propterea differere quod velles aggredi. Quod enim expectas differendo, hoc unum est, ut tollatur difficultas: at non tollitur differendo, imò augetur. Quid ergo differes propter præsentem difficultatem, quæ futura est gravior, quo magis differes? Nonne potius propter illam ipsam causam quæ te modò retardat, maturandum esset? Nam si modò justa remorandi causâ videtur propter aliquid quod apparet difficile: nonne justior semper apparebit illa causâ cum illud ipsum difficile, difficilius in dies erit? *Si non intercessisset*

1er. 10

2. Tim. 2.

Ibid.

If. 33.

Cant. 5.

Luc. 19.

Ioann. 12.

Prov.

Pf. 17.

Pf. 118.

Pf. 41.

Pf. 106.

Ezech. 7.

S. Aug. 8.

Confess. 3

Gen. 43.

set dilatio, jam vice altera venissemus, id est non eam difficultatem pateremur, quam modo patimur, longè res faciliùs peracta esset. Sic Judas filius Jacob ad excitandum Patrem, qui volebat concedere Beniaminum. Sic teipsum exacue cum divina Gratia; jam enim diutius dif-

fers quò vocaris ire, ad perfectum tui contemptum. *Festina, quaso te, & harenti in salo navi. cula finem magis præcide, quàm solve.* Tu Domine nostras rebelles ad te propitius compelle voluntates.

S. Hier.
ep. 103.
ad Paul.

FERIA TERTIA.
DE REMISSIS PARALYTICO PECCATIS,
ET
DE RATIONABILI SOLICITVDINE CIRCA
NOSTRORUM REMISSIONEM.

Homo, remittuntur tibi peccata tua. Luc. 5.

VERITAS PRACTICA.

Sicut non est habenda sollicitudo anxia, & scrupulosa de peccatis remissis! ita rationabilis non est deponenda.

RATIO EST, Quia procuranda semper est, cum divina Gratia, moderatio quadam animi inter nimiam timiditatem seu abjectionem, qua vergit in desperationem, & nimiam securitatem, qua nos ducit in elationem.

Sed non potest melius procurari, aut formari talis moderatio, quam si abjecta solitudine anxia, de peccatis remissis, retineatur rationabilis.

Ergo sicut illa est abjicienda, ita hac retinenda: In q. no tamen utrimque multi peccant.

I. PUNCTUM.

ADMIRANDUM sanè est, quòd cum Paralyticus oblatus Domino, nec illi ipsi viri qui eum offerebant aliud viderentur petere, quàm sanitatè corporis, neque ullo modo loquerentur, aut fortè etiam nec cogitarent de salute animæ, vel remittendis peccatis: è contra Christus Dom. nihil de morbo nihil de sanitate locutus, hoc unum paralytico dixit: *Homo, vel ut habet alius Evangelista, fili, remittuntur tibi peccata tua* Quia scilicet hoc primum & maximùm malum est hominis, vel semel peccasse in Deum: ex quo malo culpæ, cætera omnia quæ dicuntur pœnæ, proficiscun-

tur; quo remanente, nihil juvant bona quæ feceris: quo sublato, nihil nocent mala quæcunque patiaris. Sic S. Hieronymus, *Fortè, inquit, prius dimittis peccata ut ablati causis morbi, sanitas restituatur, Et ut ait sanctus Augustinus, satis est paralytico esse hominem ut sit peccator: sic satis est esse peccatorem, ut de peccatis remittendis cum illo Dominus agat; Non est autem dubium quin eo tempore quo remittebat peccata, dederit ei animum poenitentem sine quo nulla sit peccatorum remissio; jam enim credebatur ille paralyticus, ut notavit S. Joannes Chrysostomus, alioquin non se permisisset submitti per lectum.*

Nunc verò, ut ad nos, atque ad institutum nostrum ista referamus, considera hoc imprimis spectare ad eos, qui viam perfectionis ingrediuntur, & per eam incedunt, quæ purgativa dicitur, ut de peccatis purgandis & remittendis maximè solliciti sint, ut ait Sapiens, de viro justo seu justitiæ & perfectionis studioso, *Cor suum tradet ad vigilandum diluculo ad Dominum qui fecit illum, aperiet os suum in oratione, & pro delictis suis deprecabitur. Quin & pro impijs jam confessione purgatis & remissis, ut idem expresse Sapiens: De propitiato peccato non esse sine metu, id est sine aliqua cura, & solitudine.*

Verùm ne sit anxia, & molesta scrupulis sollicitudo, sed religiosa & rationabilis, veritate hodiernâ commonemur, atque unâ eadèmq. ratione, nec nimis anxiam esse habendam, nec ra-

tiona-